Ieri, când încă te plimbai desculţ prin apă

de Florin Gabriel Ursu

Îţi aminteşti. Încă îţi aminteşti. Era o vreme când erai fericit. Fericit sau măcar mulţumit. Erai copil. Tatăl tău trăia pe atunci şi el era cel care avea grijă de familie. De tine, de Hara şi de mama voastră. Era bun. Era mai bun decât mulţi alţii. Oricum, era printre primii 20 din sat, aşa că nu se poate zice ca o duceaţi rău. Mama ta obişnuia să zâmbească. De când nu ai mai văzut-o zâmbind? De când nu ai mai luat o masa ca lumea? Nici tu, nici ea, nici Hara. Mâncaţi ce apucaţi, ce găsiţi. Resturi. Resturi de la mesele celor buni. Ai 14 ani şi nu ştii. Nu ştii să joci. Ai avut un tată bun, dar nu te-a învăţat să joci. Nu s-a aşteptat să moară. Nu aşa de curând.

Păcat. Păcat ca femeile nu au voie să joace. Erai mândru de asta pe când trăia tatăl tău, dar acum suferi. mama ta joaca prost, dar măcar ştie să joace. Tu nu ştii. Nu ştii pentru că nu ai fost lăsat să ştii. Şi suferi. Ai vrea să joci, dar nu ai tabla, nu ai piese. De fapt mama ta nu a jucat vreodată. L-a privit doar pe tatăl tău şi a prins cate ceva. Mama ta nu e proasta. Nu e proasta, dar nici ea nu are piese. Sau tabla. Şi Hara. Hara e mai mică decât tine cu doi ani. Va înţelegeţi bine. Ea nu vorbeşte. Nu a vorbit niciodată. Te priveşte intens. Ştie. Ştie că tu va trebui să aduci de mâncare. Ştie că tu nu ştii. Nu ştii să joci, iar mama ta nu are voie. Femeile nu trebuie să atingă pietrele.

Ţi-e sete. Te duci la râu şi bei. E rece, dar e tulbure. Bei. Îţi este cald. Te dezbraci şi intri în apa sa te răcoreşti. Eşti singur. Carul e ceva mai jos, cu ceilalţi copii. Nu sunt mai mici decât tine, dar tu nu mai eşti copil. Nu mai eşti copil şi nu mai ai voie să te joci. Tu trebuie să joci. Şi apoi eşti sărac. Acum. Dar nu vei mai fi. Ţi-o doreşti cu fiecare fărâmă a trupului tău şi te scufunzi. Încerci să priveşti pe sub apa, dar apa e tulbure. Ai vrea să rămâi acolo, dar îţi este frica. Simţi că eşti prea las pentru a rămâne sub apa şi ieşi la suprafaţă. Te-ai gândit la mama şi la sora ta. Ele au nevoie de tine. Te minţi. Ele au nevoie de tine, dar nu asta este motivul pentru care ai ieşit. Ţi-e frică. Recunoşti asta. O recunoşti pentru tine însuţi şi ieşi pe mal. Nu aştepţi să te usuci şi îţi tragi pantalonii.

Te duci direct la sali. La sălile de joc. De fapt te duci la prima sală. Nici nu ai voie să intri în alta. Tatăl tău da. Tatăl tău avea voie să intre în orice sala. Juca de fiecare dată în ultima. Ultima sala. Era bun. Era printre primii 20. Să nu uiţi! Ştii ca odată a fost chemat să joace la conac. Atunci ai mâncat căprioară. Ai mâncat căprioară. Zâmbeşti. Îţi ghiorăie matele de foame, dar zâmbeşti. Te gândeşti la Carul şi la ceilalţi care te evitau ceva mai devreme. Eşti sărac şi ei te evita. Şi tu îi evitai înainte pe cei săraci. Eşti sărac. Tu eşti sărac, dar ei nu au mâncat niciodată căprioară. Le-ai povestit. Atunci le-ai povestit. „E dulce", le-ai zis. „E atât de dulce! E atât de frageda! Ai impresia că ţi se topeşte în gura". Ai fi putut să le spui orice. Ştiai că poţi să le spui orice şi te vor crede. Şi le-ai spus. Le-ai spus tot ce ţi-a trecut prin cap. Ai inventat multe, iar ei te-au invidiat. Te priveau. Sorbeau lacomi fiecare vorbă a ta. Tatăl tău fusese la conac. Erai mândru şi minţeai. Nu minţeai, te amăgeai, încercai să prelungeşti cât mai mult momentul. Ştiai. Te aşteptai ca tatăl tău să nu mai fie chemat vreodată. Era clipa ta. Clipa ta.

Uşa era deschisă. Şi asta era un semn. Un semn al decăderii celor din prima sală. Un semn al slăbiciunii lor. Tatăl tău îţi povestise odată, demult, cum e în sala de joc. „Uşa. Uşa e întotdeauna închisă. Nimeni nu joaca cu uşa deschisă. Când eşti înăuntru aparţii numai Jocului. Lumea de afara nu are ce cauta în sala de joc. Nu în ultima sala".

Tatăl tău juca rar. Cel mult cinci partide pe lună. Cu două victorii îşi păstra poziţia sociala prezenta. Cu cinci victorii din cinci era invitat să joace la conac. O partidă. Aceea era singura partida din luna respectiva. Partida de la conac. Nu era necesar să o câştige. Nu era de aşteptat să câştige. După partida, dacă nu suferea o înfrângere dezastruoasa, se bucura de privilegii deosebite, iar apoi se întorcea în sala. În ultima sala. Nu ştii ce s-ar întâmpla dacă ar câştiga partida. Partida de la conac. Tatăl tău nu ştia. Nu cunoştea pe nimeni care să ştie acest lucru. La mai puţin de două victorii era exclus din ultima sala. I s-a întâmplat tatălui tău de două ori. A fost greu. A fost mai greu pentru voi. Niciodată nu ai crezut că ar putea fi aşa ca acum. În ambele cazuri, tatăl tău a reuşit să revină în ultima sala după câteva luni. Avea nevoie de şapte victorii din şapte.

În prima sală, oamenii joaca tot timpul. Puţini dintre ei visează să avanseze. Să treacă în alte sali. Ştiu că nu pot. Fiecare a încercat la vremea lui. Acum nu. Acum s-au resemnat. Se mulţumesc cu prima de

victorie. Joaca tot timpul. Spera ca, din când în când, vor câştiga. În fond nu exista remiza. Au o şansă din două. O să încerci şi tu. Ştii că nu e o loterie, dar nu ai nimic de pierdut. Ai o şansă din două. Teoretic. O să încerci. O să joci în continuu. Trebuie. Trebuie ca o dată, măcar o dată, să câştigi.

Te îndrepţi către arbitru. „Vreau să joc.", îi spui. Te priveşte mirat. Nu te cunoaşte. Miroase a bere. E gras şi transpirat. Cămaşa îi este descheiata la câţiva nasturi şi lasă să i se vadă parul de pe piept. E gras şi miroase a bere.

— Cine eşti?

Te priveşte. Simţi că nu e rău. Îl vezi în faţa ta, mare şi gras şi simţi că nu eşti chiar singur. Simţi, nu ştii de ce, că ai putea câştiga. Ai încredere. Ţi se pare ciudat, dar ai încredere. Ai încredere în tine.

— Tatăl tău ştie că vrei să joci?

— Eu… Eu nu mai sunt copil.

Nu te mai priveşte. Îi pare rău că te-a întrebat. Îl simţi încurcat.

— Lemmi. Lemmi Ta.

Ştie. Îţi dai seama că ştie. Că îşi aminteşte. Îl ştie pe tatăl tău. Îl ştia! Trage aer în piept, te priveşte şi deschide un registru. Scoate un pix din buzunarul de la piept, se aşază pe un scaun în spatele biroului, apoi, amintindu-şi, te întreabă:

— Ştii să joci?

Îl minţi. Ştii că trebuie să minţi, altfel nu ai fi admis. Îţi înmânează un carton pe care a mâzgălit numele tău.

— Asta va fi legitimaţia ta. Nu am trecut rangul.

A simţit minciuna. Vine lângă tine şi te bate părinteşte pe umăr.

— Maine. Maine dimineaţă vei fi pe lista de concurs. Cate partide vrei să joci?

— Nu ştiu. Cât mai multe.

Nu pleci. Te plimbi printre mese. Maine vei sta pe unul din scaune. Maine vei fi jucător. Mama ta nu ştie încă. Oricum, tu eşti capul familiei. Va trebui să te obişnuieşti. Nu îi vei cere voie, dar o vei anunţa. Îi vei spune ca de mâine vei juca. Nu te va contrazice. Ea e femeie.

Priveşti mesele de joc. Maine vei juca şi trebuie să ai măcar idee. Nu ai voie să ceri un regulament. Crezi că nu ai voie. Te plimbi printre mese şi încerci să înţelegi.

Târziu, după lăsarea întunericului, pleci spre casă. Ai vrea să ai un joc, dar nu ai cum. Nu ai cum să-l cumperi. Totul v-a fost luat când

tatăl tău a murit. Totul. Şi jocul lui. Chiar şi jocul lui. Pietrele negre erau din marmura. Marmura neagra mata, aşa cum cere regulamentul. Cele albe erau din sidef. Mate. Tabla, din lemn de rezonanta. Lăcuită. Erau frumoase. Le admirai, dar nu ai îndrăznit niciodată să le atingi.

Ai ajuns acasă. Mama te-a privit. Voia sa te întrebe. Să te întrebe de unde vii. E atât de obişnuită să te considere copil! Copilul ei!

— Am fost la sala, îi spui. De mâine voi fi jucător.

Te simţi, oarecum mirat, bărbat. Eşti stânjenit. Dar ştii că eşti capul familiei şi aşa se cuvine să vorbeşti. Mama îţi surâde. Are lacrimi în ochi. Ştie că nu ai habar de Joc. Îţi ia mana într-a ei şi-ţi spune:

— Vino! O să-ţi explic regulamentul.

Eşti mirat. Ştii că nu aveţi niciun joc. Mama o cheamă pe Hara. Va ia pe amândoi şi mergeţi la râu. Noaptea la râu.

— Veniţi, zice, o să culegem pietre.

Ai plecat la cules de pietre. Nu ştii de ce. Aşa a zis mama ta şi tu nu ai întrebat-o. Nu ai întrebat-o de ce.

Înţelegi. Înţelegi în timp ce le culegi. Culegi pietre şi ştii pentru ce. Vei avea un joc. Jocul tău. Nu va fi la fel de frumos ca al tatălui tău, dar îţi va aparţine. Şi nu te va costa. Nu te va costa nimic. O iubeşti pe mama ta. Pe ea şi pe Hara.

* * *

Te trezeşti dimineaţa devreme. Ai trac. Îţi este foame şi ai trac. Mănânci resturi şi pleci la sala. La intrare parcă nu mai e la fel ca ieri. Ai vrea să-ţi ceară cineva legitimaţia, să arăţi că eşti jucător. Nu te întreabă nimeni nimic. Intri. Îţi găseşti numele pe o lista. Numele tău. Numele tău este pe lista. Te duci la masa indicată. E devreme. E prea devreme încă. Nu au venit prea mulţi. Te aşezi. Ai în faţa tabla, ai în faţa piesele. Un joc adevărat.

Le atingi. Simţi răceala pieselor. Sunt reci ca pietrele de râu. Azi-noapte mama ţi-a explicat regulamentul. E simplu. Este foarte simplu. Ai înţeles aproape tot. Nu te aşteptai să înţelegi atât de uşor. Eşti aproape convins că vei câştiga. Este simplu, ai o şansă din două. Hara v-a privit mereu, pe tine şi pe mama când încercai să pricepi regulamentul. Ea înţelege. Înţelege ce se vorbeşte în jur. Regreţi ca nu poţi discuta cu ea, dar îţi vorbeşte cu ochii. Tu o cunoşti. Îi vorbeşti, iar ea te asculta. Tu crezi ca înţelege tot. Copiii râdeau de ea, dar tu îi luai mereu apărarea. L-ai lovit odată pe unul chiar în faţa casei lui. De atunci nu mai râdeau de ea de fata cu tine. Dar râdeau. Ştiai ca râdeau.

Carul ţi-a zis ca glumesc acum şi pe seama ta, „Lemmi Ta şi soră-sa cea nebuna”. Hara nu e nebuna. Şi nu e proasta. Dacă ar putea să vorbească!

În faţa ta se aşază un om. Se prezintă. Îţi spui şi tu numele. Va strângeţi mâinile. O faci pentru prima dată, dar încerci să pari familiarizat cu protocolul. Este un joc nobil. O artă. Nu exista adversari, doar parteneri de întrecere.

Nu este chiar aşa cum te aşteptai. Partenerul. Te intimidează. Nu te-ai gândit la un adversar anume, nu te-ai aşteptat să arate într-un anumit fel, dar nu te aşteptai să fie aşa. E un om impozant. E mai înalt decât tine. Mult mai înalt. Are barba şi un început de chelie. Pare foarte sigur de sine. Cel puţin aşa îţi pare ţie. Eşti intimidat. Uşor intimidat, vrei să crezi.

Se trage la sorţi. Ai prima mutare. S-a decis să fii primul care va muta. Iei în mână o piesă. Sunt piese ieftine şi proaste, dar îţi par foarte frumoase. Te impresionează. Nu ştii exact ce să faci. Panica? Mama ţi-a explicat regulamentul, dar nu ţi-a zis unde, cam unde să-ţi plasezi primele mutări. Unde şi de ce?

Plasezi piesa pe una din intersecţiile caroiajului. Nu ştii de ce ai pus acolo. Bărbosul te priveşte mirat şi muta la rândul lui. În altă parte. În altă parte pe tabla. Nu ştii de ce. Nu ştii ce trebuie să faci. Partida a început. Prima partida. A început şi nu mai eşti convins că o vei câştiga.

* * *

Prima ta partida s-a terminat repede. Ai pierdut. Nu ştii cum, nu ştii de ce, dar ai pierdut. Aţi jucat după aceleaşi reguli, dar tu ai pierdut. Ce ştia el mai mult? Ai pierdut. La o diferenţă îngrozitoare. Nu înţelegi. Ieri era atât de simplu!…

Te-ai aşezat la masa pentru a doua partida. Adversarul nu te-a mai inhibat. Totuşi nu eşti optimist. Joci. Simţi ca ceilalţi au un plan. Tu nu ai un plan, o tactică. Încerci să faci mai bine decât ei, te concentrezi pe lupte locale, apoi constaţi cu surprindere ca pierzi tot mai mult teren. Ai pierdut partida.

Ajungi acasă târziu. Nu ai mâncat nimic. Ai pierdut şase partide. Una după alta. „Încearcă să vezi tabla în ansamblu”, te-a sfătuit, după partida unul dintre cei cu care ai jucat. Tabla în ansamblu.

Te aşezi la masă. Mama nu te întreabă nimic. Ştie. Ştie că ai pierdut. Mănânci resturi şi îţi doreşti să fi câştigat măcar o dată. Ai fi avut bani pentru o jumătate de pâine. Şi ai fi avut o victorie.

Ţi se pare mult mai greu. Sunt aceleaşi reguli ca şi ieri, dar e mult mai greu. Nu poţi să renunţi şi te întrebi dacă ai face-o dacă ai avea voie. Mama te priveşte cu înţelegere:

— Jucam?

Eşti mirat. Te uiţi la uşa de la ieşire. E închisă. Îi zâmbeşti complice. Hara vă priveşte. Plasaţi pietre de rău pe podeaua desenată.

* * *

Eşti din nou la masa de joc. Ai pierdut. Eşti prost. Eşti mult mai prost decât tatăl tău. Nu, nu eşti prost. Nu ştii să joci. Nu încă. Nu destul de bine pentru a câştiga. Nu încă. Seara, acasă, te învinge şi mama ta. Joaca mai bine decât tine. Dar ea nu are voie să joace. Ţi-a spus să încerci să ţii minte partidele. Să le reluaţi acasă. Să le analizaţi. Ai încercat, dar nu ştii în ce măsură ai reuşit. Pleci. Te duci acasă. Arbitrul gras te priveşte neputincios. „Primele mutări sunt mai valoroase în colţuri". Ţi-a dat un sfat. Nu îţi vine să crezi, dar arbitrul ţi-a dat un sfat. Vrei să-i mulţumeşti, dar s-a întors deja. Mâzgăleşte ceva pe nişte foi. „În colţuri".

* * *

Analizaţi partidele. Atât cât îţi aminteşti. Acasă. Tu şi mama. Hara vă priveşte. Vă priveşte mereu. Crezi că îi place. Crezi ca înţelege. Îi zâmbeşti. Înţelege. Aţi descoperit câteva greşeli. Credeţi că aţi descoperit. Vei încerca să le eviţi pe viitor. Te bucuri că ai cu cine vorbi despre neputinţa ta. În fond nu e chiar atât de rău. Zâmbeşti. Strângi pietrele în pumn şi zâmbeşti. Îţi este foame.

* * *

Nu ai câştigat nicio partida. Au trecut două săptămâni şi nu ai câştigat nicio partida. Eşti furios. Eşti furios pe tine. Eşti furios pe tine şi pe sistem. Pe sistemul care îţi stabileşte poziţia sociala după rangul tău. După abilitatea ta în Joc.

Joci mai bine acum. Simţi că joci mai bine. Mama te învinge în continuare, dar acum înţelegi. Înţelegi cate ceva. Nu reuşeşti să priveşti tabla în ansamblu. E prea mare. Dar ai înţeles importanta colţurilor.

Te aşezi la masa cu mai multă încredere. Adversarul nu pare prea sigur pe el. Ţie nu îţi pare prea sigur. Vrei să câştigi. Ştii ca odată şi odată vei câştiga. Acum. De ce nu acum?

Primele mutări. Ştii de ce au fost făcute unde au fost făcute. Aşa trebuie. Şi ştii de ce aşa trebuie. Eşti mulţumit. E rândul tău la mutare. Faza de deschidere s-a terminat. Probabil. Aveţi amândoi cate două

colţuri şi porţiuni de laturi. Nu joci slab. Înţelegi mult. Mult mai mult decât înainte. Unde vei juca? Nu eşti sigur. Vrei să câştigi şi e important să gândeşti. Tragi aer în piept. Nu eşti sigur, dar te decizi să îi ataci unul din colţuri. Este pentru prima dată când ai iniţiativă. Plasezi piesa. Te simţi bine. Nu ştii dacă vei reuşi în lupta din colţ, dar simţi că ai început să contezi şi tu într-o partida.

Ai avut dreptate. Partenerul tău de întrecere nu e sigur pe el. Ţi-a răspuns altfel decât crezi că ar fi fost corect. Profiţi. Ataci. Ataci mai adânc în structura sa. Nu vrea să cedeze. Dacă îi iei colţul vei avea avantaj. Un avantaj confortabil. Greşeşte. Din nou. Îi separi piesele. Separi şi cucereşti. Îi simţi panica. Nu ştie ce să facă. Nu mai poate salva colţul. Priveşti atent tabla. Calculezi. Calculezi din nou. Ştii ca de mutarea următoare atârna victoria. Poţi să câştigi. Iei o piesă în mână. Vrei să o plasezi. Te opreşti. E o mutare importanta. Nu ai vrea să greşeşti. merită să gândeşti mai mult. Mai îndelung. Pui piesa la loc în bol. Te ridici. E greu. Priveşti tabla. Te hotărăşti. Ridici o piesă şi o plasezi pe tabla. Cu zgomot. Puternic. Colţul este al tău. Vezi asta şi în ochii celui din fata ta. Ai câştigat. Ai un avantaj destul de mare. Partida nu s-a terminat, dar poţi câştiga. Conduci. Pentru prima oară conduci partida. Oponentul tău nu ştie ce să facă. Vrea să cedeze. Vrea să cedeze! îi este greu aşa ca mai plasează o piesă. Timid. Te întorci la joc. Eşti nerăbdător. Vrei să termini partida. Să câştigi. Pentru prima oară. Joci repede pentru că vrei să câştigi. Repede.

Nu ai observat. Nu ai înţeles de la început ce urmarea acţiunea anterioară. Nu ai fost atent şi acum ai un grup în pericol. Separat de celelalte piese şi în pericol. Nu ştii dacă e suficient de mare pentru a-ţi anula avantajul. Nu poţi calcula. E prea greu. Partida s-a complicat prea tare. Încerci să îl salvezi. Plasezi piesa după piesa. Alergi disperat. Piesele albe te urmăresc. Grupul tău, grupul negru, a devenit mare. Prea mare. Prea mare şi e în continuare în pericol. Nu ai voie să îl pierzi!

Te ridici de la masa plângând. Ai greşit. Ai pierdut. Ai pierdut o partidă câştigată. Plângi. Îţi urăşti adversarul. **Adversarul**.

Ai mai avea timp să joci încă o partidă, dar preferi să pleci acasă. Pleci acasă plângând.

* * *

Mama te-a certat. Ea, femeia, te-a certat. Nu pentru că ai pierdut. Pentru că te-ai gândit urat la cel ce te-a învins. „Nu el a câştigat, tu ai

pierdut. Pe tine trebuie să te superi". Are dreptate. Înţelegi asta. Eşti supărat. Eşti supărat că ai pierdut. Regreţi că l-ai jignit. În gând. Mai rău îţi pare însă că ai pierdut. Vei încerca să uiţi.

* * *

Astăzi ai venit mai devreme acasă. Ai venit acasă mai devreme. Ţi-ai chemat mama şi sora. Ai pus pe masă o jumătate de pâine. Ai pus pe masă o jumătate de pâine. Mama ta plânge. Are lacrimi în ochi şi îşi mușca buzele. Îşi frământa mâinile şi priveşte pâinea. Şi pe tine. Şi pe Hara. Nu zice nimeni nimic. Tăceţi. Tăceţi şi mâncaţi. Mâncaţi pâine.

* * *

Nu mai joci atât de mult. La sala. Acasă continuaţi analizele. Aveţi pâine aproape zilnic. Şi cartofi. Odată ai cumpărat carne. Ai avut bani. Ai avut bani şi ai cumpărat carne. Te-ai hotărât să strângi bani. Strângi bani să îţi cumperi un joc. Un joc adevărat. Ieftin. Câştigi mai des acum. Regulat. Zilnic. Mai şi pierzi. Destul de mult. Mai mult decât câştigi. Deocamdată. Ai bani. Ai bani suficienţi pentru joc. Ai putea cumpăra mâncare. Multă mâncare. Îţi este foame şi ai vrea să cumperi mâncare. Dar, dimineaţa, mama ţi-a zis să cumperi un joc. Veţi mânca în altă zi. Poate mâine.

* * *

Analizele sunt mai interesante acum. Poziţiile se văd mai bine pe tabla. Nu aţi şters caroiajul de pe podea. Nu aţi aruncat pietrele de rău. Sunt ale voastre. Sunt pietrele voastre. Pietrele voastre de rău.

Scoţi tabla şi o aşezi pe masă. Ai vrea să discutaţi o partidă care ţi s-a părut interesanta. Ţi se pare normal să dicuti cu mama. Ştii că nu are voie să atingă piesele. Să atingă piesele. E femeie. Ştii, dar scoţi tabla. Şi piesele. Hara vă priveşte de pe margine.

Plasezi piesele. Mutare după mutare. Îţi aminteşti. Aproape tot. Aproape întreaga partida. Discutaţi. Vă daţi cu părerea la unele mutări. E o partidă pe care ai câştigat-o. La diferenţa mare. Ai reuşit să capturezi un grup. A fost o luptă complicata. Îi explici mamei tale raţionamentele pe care le-ai făcut. Ai făcut mutări bune.

Hara. Hara a atins o piesă. Vă uitaţi amândoi la ea şi nu ştiţi cum să reacţionaţi. Nu ştiţi ce vrea să facă. E o piesă neagră. Tabla. Priveşte tabla şi plasează piesa undeva, într-o intersecţie. Nu înţelegeţi. Priviţi împreună poziţia nou creata. Este o mutare interesanta. Nu te-ai gândit la ea. Nici cel cu care ai jucat. El a mutat altceva. A mutat altceva şi a pierdut întregul grup. Aşa cum ai calculat. Cum ai calculat şi tu. Şi el. Te

gândești la o variantă de răspuns. Răspunzi. Hara plasează alte piese. Știe să joace. A înțeles. Hara a înțeles privind. Înțelege. Continui partida în noua varianta. Contra Hârei. Nu reușești să capturezi grupul negru. Și pierzi. Pierzi partida. Puteai să pierzi partida și în concurs. Și erai atât de mulțumit! Ai pierdut. Ai pierdut în fața Hârei. Te bucuri. Te bucuri pentru sora ta. O privești, strângi buzele și nu zici nimic. E sora ta. E sora ta și joaca. Bine.

* * *

Ești în sala. În sala de joc. Ești fericit. Azi ai sacrificat pentru prima dată un grup mare de piese. L-ai sacrificat. Sacrificiul ți-a adus un avantaj mai mare în altă parte pe tabla. Ai pierdut partida. Ai pierdut partida, dar ești fericit.

Înțelegi. Acum înțelegi ca, uneori, nu este importanta numai victoria. O partidă te poate face fericit. Chiar dacă pierzi. Acum ai o alta înțelegere a Jocului.

* * *

Ai mai jucat. Destul de mult. La sala te descurci bine.

Nu vă mai gândiți la ce a fost. Nu va mai este foame.

Hara joaca bine. Mai bine decât tine. Nu ai reușit să o învingi până acum. Ai învățat multe jucând cu ea. Ți-a explicat cum crede ea că poți câștiga. Ți-a explicat jocul strategic. Nu ți-a zis nimic. Ți-a arătat. Piesele vorbesc pentru voi. Și tabla. Piesele și tabla.

Te-ai hotărât să promovezi. Vrei să treci în sala a doua. Și Hara e de aceeași părere. Mama vă privește jucând. Sta pe margine și privește. Mulțumită.

Îl anunți pe arbitru, pe arbitrul cel gras, ca vizezi promovarea. „Da”, spune. Nimic altceva. Îl simți alături de tine. Trebuie să câștigi 25 de partide din 30. Multe. Și toți cei cu care vei juca vor să promoveze. Toți au ambiții. Majoritatea sunt buni. Poate mai buni ca tine. Poate.